

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 6, Świątynia w Starym Testamencie

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 6, świątynia w Starym Testamencie.

Następnym tematem, który chcemy omówić, jest temat świątyni lub przybytku.

Dodałbym również Ogród Eden, ponieważ, jak zobaczymy, Ogród Eden jest ściśle powiązany z tematem świątyni. To kolejny przykład tego, jak trudno jest wyodrębnić którykolwiek z tych tematów z innych, ponieważ często są one ściśle ze sobą powiązane. Tak więc ogród był istotnym tematem stworzenia i ziemi, ale zobaczymy, że ogród należy również do tematu świątyni.

Teraz zajmiemy się świątynią i przybytkiem razem. Chociaż są to oczywiście odrębne byty w Starym Testamencie, omówię je razem, ponieważ zasadniczo przybytek jest przenośną świątynią, a świątynia jest bardziej trwałym przybytkiem. Oba pełnią bardzo podobne funkcje.

Więc nie będę mówił o przybytku lub świątyni oddzielnie, a czasami będziemy mówić o obu. Czasami będziemy odnosić się głównie do świątyni, a potem znowu będę często używał ogrodu, ponieważ, jak zobaczymy, istnieje ścisły związek między Ogrodem Eden a świątynią i przybytkiem. Podsumowując, dla naszych celów, chociaż można by powiedzieć więcej o świątyni, znaczenie świątyni polega na tym, że jest to miejsce, w którym Bóg mieszka ze swoim ludem.

To miejsce, które pośredniczyło w obecności Boga wśród Jego ludu. Tak więc świątynia oznaczała, że Bóg był ze swoim ludem. Bóg był obecny ze swoim ludem, narodem Izraela.

Teraz, mając to na uwadze, punktem wyjścia do zrozumienia i radzenia sobie ze świątynią jest powrót do Księgi Rodzaju 1-3. Zwłaszcza rozdziału 2 i Ogrodu Eden. Teraz, powodem, dla którego to mówimy, jest to, jak już wspomnieliśmy w naszej pierwszej lub drugiej sesji, gdzie rozmawialiśmy trochę dłużej o Księdze Rodzaju 1-3, zobaczyliśmy, że Ogród Eden miał być sanktuarium.

Było to miejsce boskiej obecności. Było to święte miejsce. Było to miejsce, w którym Bóg zamieszkał ze swoim ludem, Adamem i Ewą.

W rzeczywistości, w artykule, badacz Starego Testamentu Gordon Wenham podsumował funkcję Ogrodu Eden, mówiąc: Ogród Eden nie jest postrzegany przez autora Księgi Rodzaju po prostu jako kawałek mezopotamskiej ziemi uprawnej, ale jako archetypowe sanktuarium, czyli miejsce, w którym mieszka Bóg i gdzie człowiek powinien go czcić. Wiele cech ogrodu można znaleźć w późniejszych sanktuariach, szczególnie w przybytku lub świątyni jerozolimskiej. Te paralele sugerują, że sam ogród jest rozumiany jako rodzaj sanktuarium.

I właściwie pozbyłbym się tego słowa, że ogród był w rzeczywistości sanktuarium. Był to przybytek świątyni, w którym Bóg mieszkał ze swoim ludem. Tak więc ogród jest sanktuarium, ogrodem świątyni, w którym Bóg mieszkał z ludzkością, z pierwszymi ludźmi, których stworzył, Adamem i Ewą.

Najlepszym sposobem na uzasadnienie tego jest nie tylko tekst Księgi Rodzaju 1, gdzie wyraźnie Bóg mieszka ze swoim ludem i jest obecny i zamieszkuje ze swoim ludem w pierwszym stworzeniu, ale jak powiedział cytując Gordona Wenhama, poprzez odnotowanie szeregu innych paraleli między późniejszymi opisami przybytku i świątyni w Starym Testamencie a opisem Ogrodu Eden i w rzeczywistości samym stworzeniem w Księgach Rodzaju 1 i 2. Teraz, to co zamierzam podkreślić, to niekoniecznie wszystkie moje własne obserwacje, ale jest to kompilacja obserwacji, które zauważyli inni, a także jeśli chodzi o paralele między Ogrodem Eden a późniejszym opisem Przybytku i świątyni w Starym Testamencie. Tak więc na przykład, wspomnieliśmy już przede wszystkim, że Bóg zarówno w Ogrodzie Eden, jak i w przybytku i świątyni był miejscem boskiej obecności, miejscem, w którym Bóg mieszkał ze swoim ludem. Tak więc później w rozdziale 3 Księgi Rodzaju znajdujemy odniesienie do Boga przechadzającego się po ogrodzie, co również odzwierciedla sposób opisu obecności Boga w przybytku lub świątyni w Starym Testamencie.

Tak więc zarówno w Ogrodzie Eden, jak i w przybytku i świątyni, jest to miejsce, w którym Bóg przebywa ze swoim ludem; jest to miejsce boskiej obecności. Drugim, co uważam za intrygujące, jest przeczytanie opisu dekoracji w przybytku i świątyni; odkryjesz, że często drzewa i rośliny odgrywają kluczową rolę, wytłoczone na ścianach lub rzeźbione na ścianach lub pewne rzeczy. Dotyczy to również świątyni.

Drzewa i rośliny wyrte w świątyni i niektóre z jej mebli miały odzwierciedlać rośliny, szczególnie drzewo życia w Ogrodzie Eden, jako symbol faktu, że ogród był miejscem życia i urodzaju. Być może nawet świecznik, który oświetlał świątynię, odzwierciedlał nie tylko światło pierwszego stworzenia w rozdziale 1 Księgi Rodzaju, ale także świecznik w świątyni, kandelabr, który miał reprezentować drzewo życia. Aby podać jeden przykład, w przybytku, w rozdziale 25 Księgi Wyjścia, drzewo życia jest tym, o czym już wspominaliśmy w rozdziale 2 Księgi Rodzaju, wersecie 9, drzewem życia umieszczonym w ogrodzie.

Ale potem, gdy zaczniemy czytać o przybytku, rozdział 25, i zaczynając od wersetu 31, zrób świecznik ze szczerego złota i wykuj jego podstawę i trzon. Jego kwiatopodobne kielichy, pąki i kwiaty będą z niego z jednej części. Sześć ramion ma wystawać z boku świecznika, trzy po jednej stronie i trzy po drugiej.

Trzy kielichy w kształcie kwiatów migdałowca z pąkami i kwiatami mają być na jednej gałęzi, trzy na następnej gałęzi i tak samo na wszystkich sześciu gałęziach wychodzących z podstawki świecznika. Na podstawie świecznika znajdują się cztery kielichy w kształcie kwiatów migdałowca, pąków i kwiatów. Jeden pączek ma być pod pierwszą parą gałęzi wychodzących z podstawki świecznika, drugi pączek pod drugą itd.

Zatrzymam się w tym miejscu. Ale rozumiesz, o co chodzi. Lampiony zdają się odzwierciedlać być może rośliny lub płodność pierwszego stworzenia, a także prawdopodobnie drzewo życia z Księgi Rodzaju, rozdział 2, werset 9, które stało w centrum Ogrodu Eden.

Innym intrygującym powiązaniem, trzecim, jest fakt, że złoto jest jedną z kluczowych cech składu, metali szlachetnych używanych w składzie zarówno Tabernakulum, jak i świątyni. W opisie świecznika, podstawki pod lampę, którą właśnie przeczytałem, była ona wykonana ze złota. Gdybyś zajrzał do Księgi Wyjścia i przeczytał znacznie szerzej niż ta część, którą właśnie przeczytałem, zobaczyłbyś, że złoto było ważnym metalem w składzie Tabernakulum.

Ponadto nie będę teraz odnosić się do żadnego konkretnego tekstu, ale jeśli przeczytasz lub nawet przejrzysz 1 Królów 5-7, zauważysz, że złoto jest wszędzie w konstrukcji świątyni. Jeśli uda mi się przeczytać tylko jeden fragment, Wyjścia 25, chciałbym ci pokazać kluczową cechę, jaką złoto odgrywa w budowie przybytku. Rozdział 25, 7-17.

Zobaczmy tutaj. Zaczynając od wersetu 7, onyks, kamienie i inne klejnoty mają być osadzone na efodzie napierśnika. Następnie sprawię, że stworzą dla mnie sanktuarium i przyciągnę pośród nich.

Uczyń ten przybytek i jego wyposażenie dokładnie według wzoru, który ci pokażę. Niech zrobią skrzynię z drzewa akacjowego, długą na dwa i pół łokcia, szeroką na półtora łokcia, wysoką na półtora łokcia. Pokryj ją szczerym złotem, zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz, i zrób wokół niej złotą listwę.

Odlej cztery złote pierścienie. Pozwól mi przejść do wersetu 31, na początku opisu świecznika. Zrób świecznik z czystego złota i wykuj go.

Zatem złoto było dominującym metalem użytym do budowy przybytku i świątyni. Co jednak intrygujące, złoto można znaleźć również w Ogrodzie Eden. Wracając do

rozdziału 2 Księgi Rodzaju, gdy autor opisuje okolicę, mówi, począwszy od wersetu 10 rozdziału 2 Księgi Rodzaju, że rzeka nawadniająca ogród wypływała z Edenu.

Stamtąd rozdziela się na cztery źródła. Nazwa pierwszego to Pizson. Przepływa przez całą krainę Hawila, gdzie jest złoto.

Werset 12, złoto tej ziemi jest dobre. Więc złoto jest nawet związane z Ogrodem Eden. Więc złoto jest ważnym metalem znalezionym w Ogrodzie Eden, w kontekście Ogrodu Eden, a teraz jest ważnym metalem w przybytku i świątyni, co sugeruje, myślę, połączenie, celowe połączenie między świątynią, świątynią przybytku i Ogrodem Eden.

Innym, który kilka osób rozpoznało u uczonych ze Starego Testamentu, jest rozdział 2, werset 15 Księgi Rodzaju, gdzie Adamowi nakazano uprawiać i dbać o ogród. Rozdział 2, werset 15. Co intrygujące, te dwa słowa występują również później w Starym Testamencie jako słowa opisujące obowiązki kapłanów w przybytku lub świątyni.

Na przykład w Księdze Liczb, Liczb rozdział 3 i wersety 7 i 8. Liczby 3, wersety 7 i 8 mówią, że mają wykonać, pozwól mi się cofnąć; Pan powiedział do Mojżesza, Przyprawdź plemię Lewiego i przedstaw je Aaronowi, kapłanowi, aby mu pomagali. Mają wykonywać obowiązki dla niego i dla całej społeczności w namiocie spotkania, wykonując pracę w przybytku. Mają dbać o wszystkie wyposażenie namiotu na spotkanie.

Również w rozdziale 18 Księgi Liczb, a także w rozdziale 18 i wersetach 5 i 6, odnosząc się do obowiązków kapłana i lewitów, macie być odpowiedzialni za opiekę nad świątynią i ołtarzem, aby gniew nie spadł ponownie na Izraela. Ja sam wybrałem waszych współlewitów spośród Izraelitów jako dar dla was poświęcony Panu, aby wykonywali pracę w namiocie spotkania. Tak więc znajdujemy związek między tym, co Adam miał robić w ogrodzie, aby go uprawiać, aby się nim opiekować. Istnieją różne sposoby tłumaczenia tego w języku angielskim, ale słowa są takie same, jak to, co kapłani mieli robić w przybytku, szczególnie w Księdze Liczb.

Innym powiązaniem jest to, że w Księdze Rodzaju, rozdziale 2, wersecie 10, wersecie, który właśnie przeczytaliśmy w związku ze złotem, znajdujemy rzekę wypływającą z Edenu, aby podlewać ogród. To samo znajdujemy w Ezechielu 47 i wersetach 1 i 2, tekście, który już omawialiśmy w związku z Objawieniem, rozdziałem 22, ale przyjrzymy się mu ponownie, ponieważ rozdziały Ezechiela 47 są w kontekście świątyni, przywróconej świątyni, a w Ezechiela 47 woda wypływa ze świątyni w taki sam sposób, w jaki rzeka wody wypływa z Edenu, aby podlewać ogród. Ponadto istnieje powiązanie między drzewami zasadzonymi nad rzeką w ogrodzie Eden a drzewami zasadzonymi nad rzeką w Ezechiela 47.

Ostatnia, która jest również bardzo intrygująca i wydaje się być celowa, to kiedy czyta się opis wejścia Boga do świątyni: wchodzi do świątyni od wschodu. Na przykład w przywróconej świątyni z Ezechiela rozdział 43, w Ezechielu 43, jak powiedzieliśmy, całe sekcje od 40 do 47, w wizjach, przywrócona, przyszła wizja przywróconej świątyni, odbudowanej świątyni. W rozdziale 43, po autorze w 41 i 42, autor zasadniczo odbywa wizjonerską wycieczkę po świątyni i jej wymiarach i widzi różne części.

Następnie w 43 chwała Boga i Jego obecność, które opuściły świątynię we wczesnych rozdziałach Ezechiela, teraz powracają do świątyni. Zauważ, jak zaczyna się rozdział 43, werset 1. Następnie jest istota anielska, która pokazuje Ezechielowi tę wizję. Następnie człowiek zaprowadził mnie do bramy zwróconej na wschód i zobaczyłem chwałę Boga Izraela nadchodzącą ze wschodu. Jego głos był jak ryk rwących się wód.

Kiedy wrócisz do Księgi Rodzaju, rozdział 3, werset 24, Księga Rodzaju, rozdział 3, werset 24, kiedy Adam i Ewa zostali wygnani lub wygnani z ogrodu Eden, w wersecie 24 powiedziano nam, że po wypędzeniu człowieka, po wypędzeniu Adama i Ewy, umieścił po wschodniej stronie ogrodu Eden cherubiny i płonący miecz migający tam i z powrotem, aby strzec drogi do drzewa życia. Tak więc związek ze wschodnim kierunkiem jest taki, że w Edenie wejście do ogrodu wydawało się być ze wschodu. W ten sam sposób, to ze wschodniej bramy obecność i chwała Boga wypełniają świątynię w Księdze Ezechiela, rozdział 43.

Tak więc wszystkie te powiązania sugerują, że najprawdopodobniej Ogród Eden miał odzwierciedlać świątynię i Tabernakulum, lub też twierdziłbym, że jest odwrotnie, że Tabernakulum i świątynia zostały wymodelowane na wzór Ogrodu Eden, co oznacza, że Eden był miejscem obecności Boga. Było to sanktuarium, miejsce, w którym Bóg mieszkał ze swoim ludem, więc teraz świątynia i Tabernakulum mają to odzwierciedlać lub to odzwierciedlać. Świątynia i Tabernakulum są miniaturowymi ogrodami Eden.

John Walton w książce o zaginionej historii Genesis twierdzi, że zapis stworzenia w Genesis 1 jest taki, że Bóg w rzeczywistości tworzy kosmiczną świątynię, sanktuarium, w którym można zamieszkać. Greg Beal również twierdził, że celem Genesis 1 i 2 jest to, że ostatecznie Adam i Ewa, którzy zostali umieszczeni w ogrodzie, rozszerzyli go, aby objąć cały świat, tak aby obecność Boga, obecność Jego przybytku świątynnego w sanktuarium Eden, zadaniem Adama i Ewy było rozszerzenie obecności Boga i panowanie poza tym, aby objąć całość stworzenia. W rzeczywistości, gdy czytasz żydowską literaturę apokaliptyczną, na przykład, jak sądzę, 2 i 3 Enoch, i gdzie indziej, Adam jest często opisywany jako kapłan, który służy Bogu w ogrodzie Eden.

W jednym z tekstów apokaliptycznych opisano chwałę Boga Szekina, która rozbłyskała z jednego końca ogrodu na drugi. Tak więc nawet w żydowskiej literaturze międzytestamentalnej czasami można znaleźć ogród Eden przedstawiony

jako świątynię, sanktuarium, a Adam jest kapłanem, który służył i czcił Boga w sanktuarium. Ogród Eden był miejscem, w którym chwała Boga przebywała i mieszkała jako jego pierwsza świątynia.

Tak więc, podsumowując przegląd Księgi Rodzaju 1 i 2 oraz ich opis ogrodu Eden jako świątyni lub sanktuarium, chciałbym stwierdzić, że autor przedstawia i opisuje świątynię jako sanktuarium, w którym Bóg mieszka ze swoim ludem, gdzie Bóg przebywa ze swoim ludem. Cieszę się błogosławieństwem obecności Boga pośród siebie. Adam i Ewa pełnią następnie funkcję kapłanów, którzy czczą Boga i służą Mu w świątyni Eden.

Mają go zachowywać, strzec i utrzymywać jako lud Boży. Jest to pokazane przez świątynię i jej związki ze świątynią i przybytkiem. Wrócimy do tego.

Ale raz jeszcze, wydaje mi się, że przybytek i świątynie mają być replikami Ogrodu Eden. A powodem jest to, że po tym opisie sanktuarium ogrodowego, w którym Bóg mieszka ze swoim ludem, gdzie Adam i Ewa służą mu jako kapłani, po czym w Księdze Rodzaju 3 znajdujemy, że grzech wkracza na świat. Adam i Ewa nie wywiązują się ze swojego zadania.

Nie potrafią utrzymać sanktuarium boskiej obecności Boga. A z powodu grzechu i nieposłuszeństwa zostają wygnani z sanktuarium ogrodu. Jak widzieliśmy w rozdziale 3, wersecie 24, zostają wyrzuceni z obecności Boga do cherubinów, postaci anielskich, które strzegą wschodniego wejścia do sanktuarium, miejsca obecności Boga.

A teraz Adamowi i Ewie zakazano wstępu do sanktuarium świątyni. Więc teraz, po rozdziale 3, pojawia się pytanie, w jaki sposób Bóg przywróci swoją obecność, mieszkając z ludzkością i ostatecznie rozszerzy ją, aby objąć całość stworzenia, tak jak zamierzał w Księdze Rodzaju 1 i 2? Ale teraz, gdy grzech wkroczył na świat, nastąpiło pewnego rodzaju zakłócenie w historii i teraz następuje konflikt; jak Bóg zamierza to rozwiązać? W jaki sposób Bóg zamierza przywrócić swój zamiar ustanowienia ziemi jako swojego miejsca zamieszkania, gdzie mieszka z ludzkością w całym kosmosie? Cóż, jednym ze sposobów patrzenia na to jest, w miarę jak reszta Nowego Testamentu idzie dalej, możemy spojrzeć na to w kategoriach serii kroków lub etapów, jak to zaczyna się dziać. Ponownie, chcę tylko malować bardzo szerokimi pociągnięciami pędzla i przyjrzeć się głównym ruchom lub głównym etapom w rozwiązywaniu przez Boga dylematu z Księgi Rodzaju 3, w Bogu przywracającym swoją obecność we wszechświecie z ludzkością, która rozciągnie się na całą ziemię.

Pierwszym ważnym krokiem jest zatem budowa przybytku w drugiej połowie Księgi Wyjścia. Bóg więc ratuje swój lud z Egiptu, przeprowadza go przez Morze Czerwone, przez pustynię i ostatecznie do ziemi Kanaan, gdzie Bóg wtedy zechce; gdy dotrą do Kanaan, w końcu zbudują świątynię. Ale w międzyczasie, gdy wędrują przez pustynię

do ziemi Kanaan, do ziemi obiecanej, Bóg nakazuje im zbudować przybytek w drugiej połowie Księgi Wyjścia, który będzie im towarzyszył podczas wędrówki przez pustynię.

Ponownie, nie chcę wchodzić w szczegóły dotyczące konstrukcji przybytku i tego, jak wyglądał, ani nie jestem do tego przygotowany, ale zasadniczo przybytek składał się z zamkniętego dziedzińca, a wewnątrz tego dziedzińca znajdowała się większa, przypominająca namiot konstrukcja, która składała się z dwóch części, miejsca świętego, a następnie tego, co znamy jako Najświętsze. A w tym ostatnim, w Najświętszym Miejscu, znajdowała się Arka Przymierza. To właśnie w Najświętszym Miejscu Bóg spotykał się ze swoim ludem.

Chodzi też o to, że była to tymczasowa konstrukcja. Izrael mógł ją rozebrać i zabrać ze sobą, gdy się przeprowadzał. Nadal byłoby to o wiele więcej pracy niż rozstawianie namiotu dla czterech osób lub dwóch osób, czy czegokolwiek innego, ale miało być tymczasowe, więc mogliby ją zabrać ze sobą, gdy się przeprowadzali.

Ale oni zbudowali, znajdujemy w Księdze Wyjścia opis Boga instruującego Izrael, a konkretnie Mojżesza, jak ma wyglądać przybytek, jak go zbudować, a następnie opis Izraela budującego sanktuarium, przybytek. I wreszcie w Księdze Wyjścia rozdział 40, zaczynając od wersetów 34 i 35. Więc Mojżesz, w wersecie 33, Mojżesz ustawił dziedziniec wokół przybytku i ołtarza, zawiesił zastonę przy wejściu na dziedziniec, i tak Mojżesz ukończył pracę.

Werset 34, następnie obłok zakrył namiot spotkania, a chwała Pana wypełniła przybytek. Mojżesz nie mógł wejść do namiotu spotkania, ponieważ obłok spoczął na nim, a chwała Pana wypełniła przybytek. Podczas wszystkich podróży Izraelitów, kiedykolwiek obłok unosił się nad przybytkiem, wyruszali, ale jeśli obłok się nie unosił, nie wyruszali aż do dnia, w którym się unosił.

Tak więc obłok Pana był nad przybytkiem w dzień, a ogień był w obłoku w nocy wewnątrz całego domu Izraela podczas wszystkich ich podróży. Tak więc sednem sprawy jest to, że po zakończeniu budowy przybytku chwała Boga, Jego obecność, wchodzi do przybytku tak samo, jak Jego obecność przebywała w Ogrodzie Eden. Pozwólcie mi więc poczynić kilka obserwacji na temat przybytku w odniesieniu do zamiaru Boga, aby ponownie ustanowić Jego obecność wśród Jego ludu.

Przede wszystkim, raz jeszcze, jest to miejsce, w którym Bóg mieszkał ze swoim ludem na ziemi, ale jednocześnie sama konstrukcja przybytku i to, co czytamy w rozdziale 40, wersety 34 i 35 Księgi Wyjścia, którą właśnie przeczytałem, sugeruje, że jednocześnie obecność Boga jest w pewnym sensie ograniczona. Obecność Boga nie jest współrozległa z całym stworzeniem ani dostępna natychmiast dla wszystkich ludzi, jak to było w Ogrodzie Eden. Ale teraz lud Boży cieszy się obecnością Boga na ziemi, ale cieszy się nią w ograniczony sposób.

Po drugie, zauważyliśmy już powiązania z Ogrodem Eden, a mianowicie przybytek; nie jest to ogród wzorowany na Przybytku, ale prawdopodobnie jego przeciwieństwo, jak wspomniałem przed chwilą. Przybytek prawdopodobnie ma być wzorowany na Ogrodzie Eden. Ponieważ Eden był miejscem zamieszkania Boga, przybytek jest teraz czymś w rodzaju innego Edenu lub miniaturowego Edenu. Teraz przybytek jest miejscem zamieszkania Boga.

To, co Bóg zamierzył w Ogrodzie Eden, zaczyna być teraz przywracane w ogrodzie przybytku, że tak powiem. Trzecią rzeczą jest rozpoznanie, w świetle tej obserwacji i w świetle tego, co wielu innych uczonych Starego Testamentu powiedziało o Przybytku, że przybytek miał być również mikrokosmosem całego kosmosu, całego stworzenia. Zauważyliśmy już powiązania z Ogrodem Eden i zauważyłem argument Johna Waltona, że nawet rozdział 1, stworzenie świata, miał być przybytkiem, konstrukcją przybytku, przynajmniej na jednym poziomie.

Tak więc przybytek, jako swego rodzaju mikrokosmos tego, czym miał być cały świat, przybytek antycypuje obecność Boga w całym kosmosie, w całym stworzeniu, a nie tylko w fizycznej strukturze z Izraelem. Tak więc oznacza to, że budowa przybytku, a powiedziałbym, że to samo dotyczy świątyni, nigdy nie miała być celem samym w sobie. Nigdy nie miała być ostateczną odpowiedzią na Boże zamierzenia dla Izraela lub zamiar Boga, aby zamieszkać ze swoim ludem.

Ale miało to wskazywać na obecność Boga w całym stworzeniu i ją przewidywać. A żeby przeskoczyć do przodu, widzieliśmy to w Objawieniu 21 i 22. Cytując ponownie Grega Beala, w jego pracy o świątyni, mówi on, że świątynia była modelem w małej skali i symbolicznym przypomnieniem dla Izraela, że chwalebna obecność Boga ostatecznie wypełni cały kosmos.

A Greg Beal mówił tam o świątyni, ale to samo można powiedzieć o przybytku. Ponownie, przybytek był zasadniczo przenośną świątynią, a świątynia była bardziej trwałym przybytkiem. Tak więc pierwszym głównym etapem w odpowiedzi na pytanie jest to, w jaki sposób Bóg zamierza przywrócić i ponownie ustanowić swoje mieszkanie ze swoim ludem w stworzeniu, w świecie, tak jak to uczynił, zgodnie z Jego zamiarem w Księdze Rodzaju 1 i 2. Teraz, gdy grzech wkroczył na świat, w jaki sposób Bóg to przywróci? Pierwszym głównym krokiem było zbudowanie przybytku Eden, przybytku w stylu Eden, gdzie Bóg zamieszkałby ze swoim ludem, ale który sam w sobie wydawał się przewidywać zamiar Boga, aby ostatecznie rozszerzyć swoją obecność, aby objąć cały świat.

Drugim ważnym krokiem była budowa świątyni. I możesz się odwrócić, nie przeczytamy jej w całości, ale później można odnieść się do jej fragmentów. Możesz przeczytać 1 Królów 5-7, aby uzyskać szczegóły dotyczące budowy i opisu samej świątyni. Jak możesz rozpoznać w historii Izraela, Dawid zabezpiecza miejsce, które

pierwotnie było klepiskiem, na którym ostatecznie miała zostać zbudowana świątynia.

Ale Dawidowi nie wolno budować świątyni. Jego syn Salomon zbuduje świątynię i odkrywamy, że Bóg obiecał to Dawidowi i poinstruował Dawida w tym względzie w 2 Samuela 7. Ale potem, w 1 Królów 5-7, w końcu znajdujemy Salomona spełniającego tę obietnicę poprzez zbudowanie świątyni. Aby również uzupełnić trochę więcej szczegółów, jak dotarliśmy z przybytku do świątyni? Przybytek został ostatecznie przeniesiony do Szilo i tam został ustawiony, i tam znajdujemy Szilo w związku z historią Samuela itp.

Ale z powodu korupcji Bóg porzuca świątynię, a Dawid przynosi arkę do Jerozolimy. Dawid ostatecznie przynosi arkę do miasta Jerozolimy. A potem, jak powiedzieliśmy, ostatecznie to syn Dawida, Salomon, zbudował świątynię, bardziej trwały przybytek.

Tak więc zasadniczo znajdujemy cechy przybytku przeniesione teraz do świątyni. Przede wszystkim świątynia jest teraz miejscem zamieszkania Boga. Jest to miejsce, w którym Bóg będzie przebywał ze swoim ludem na ziemi, ale raz jeszcze jest ono ograniczone.

Obecność Boga jest ograniczona. Obecność Boga objawia się szczególnie w Miejscu Najświętszym. Gdy uważnie czytasz Stary Testament, tylko arcykapłan może wejść do Miejsca Najświętszego raz w roku.

List do Hebrajczyków opisuje również, że księga Hebrajczyków w Nowym Testamencie. Tak więc, po pierwsze, chociaż jest ograniczona, świątynia nadal jest miejscem zamieszkania Boga. Po drugie, zauważyliśmy powiązania między świątynią a Ogrodem Eden.

Tak więc, podobnie jak przybytek, świątynia miała być miniaturą Ogrodu Eden, tak jak Bóg mieszkał ze swoim ludem w Ogrodzie Sanktuarium, teraz zamieszkuje ze swoim ludem w świątyni. I wreszcie, świątynia, podobnie jak przybytek, miała być mikrokosmosem całego kosmosu. Miała symbolizować fakt, że Bóg ostatecznie zamierzał, aby Jego obecność się rozprzestrzeniła i stała się współrozległa z całym stworzeniem, nie ograniczając się do określonej struktury.

Później niektóre Psalmi demonstrują znaczenie świątyni jako miejsca zamieszkania Boga, a także zdają się przewidywać, że celem było, aby obecność Boga rozszerzyła się na całą ziemię. Tak więc na przykład w Psalmie 84, Psalmie numer 84, czytamy: Jakże miłe jest Twoje mieszkanie, Panie Wszechmogący! Moja dusza tęskni, a nawet omdlewa, za dziedzińcami Pana. Moje serce i moje ciało wołają do Boga żywego.

Nawet wróbel znalazł dom i jaskółka, gniazdo dla siebie, gdzie może mieć swoje młode, miejsce blisko Twojego ołtarza. O Panie Wszechmogący, mój Królu i Boże mój,

błogosławieni, którzy mieszkają w Twoim domu; oni zawsze Cię chwalą.
Błogosławieni, których siłą jest Pan, którzy postawili swe serca na pielgrzymce, gdy przechodzą przez dolinę Baka.

Czynią je miejscem źródeł, a deszcz jesienny pokrywa je także kałużami. Będą wzrastać w siłę, aż każdy stanie przed Panem. Wysłuchaj mojej modlitwy, Panie Boże Wszechmogący! Wysłuchaj mnie, Boże Jakuba! Spójrz na swoją tarczę, Boże, z łaską dla swojego pomazańca.

Lepiej jest jeden dzień w Twoich dziedzińcach niż tysiąc gdzie indziej. Wolę być odźwiernym w domu Boga mojego, niż mieszkać w namiotach niegodziwych. Bo Pan Bóg jest słońcem i tarczą.

Pan obdarza łaską i czcią. Nie odmawia niczego dobrego tym, których droga jest nienaganna. O Panie Wszechmogący, błogosławiony jest człowiek, który ufa Tobie.

Zauważ, zwłaszcza w tym pierwszym wersecie, jak piękne jest Twoje mieszkanie, o Panie Boże Wszechmogący! Istnieje wiele psalmów, które wysławiają lub wychwalają Boga lub rozkoszują się świątynią jako Jego mieszkaniem. Jednak wiele psalmów zaczyna również przewidywać, że obecność Boga obejmie całą ziemię, a nie tylko samą świątynię jako fizyczną strukturę. Teraz, historycznie, z powodu zepsucia i grzechu, Bóg opuszcza swoją świątynię, jego obecność opuszcza świątynię, a świątynia zostaje zniszczona przez cudzoziemców.

Ludzie są wygnani z obecności Boga, tak jak Adam i Ewa zostali wygnani z ogrodu. Tak więc teraz Izrael jest wygnany z ziemi i ze świątyni, z obecności Boga. Podstawowa różnica polega na tym, że obecność Boga nie wydaje się opuszczać Edenu i nie jest on zniszczony.

Ale to właśnie dzieje się tutaj w historii Starego Testamentu. Z powodu grzeszności Izraela Bóg opuszcza świątynię, a Jego obecność ją opuszcza. Możesz przeczytać, że w pierwszych kilku rozdziałach Ezechiela, opis obecności Boga opuszcza świątynię jako miejsce, w którym Bóg przebywał ze swoim ludem.

A potem lud Boży jest podobnie wygnany lub wygnany z ziemi, ogrodu, świątyni i przejmowany przez obcych zdobywców. Teraz to prowadzi nas do prorockiej literatury Starego Testamentu. Prorocy Starego Testamentu przewidują czas, kiedy świątynia Izraela zostanie przywrócona.

Miejsce obecności Boga, symbol, emblemat mieszkania Boga ze swoim ludem. I prawdopodobnie najbardziej obszerne sprawozdanie znajduje się w rozdziale 40-48 Księgi Ezechiela, z którego przeczytaliśmy już kilka fragmentów. Ale w rozdziale 40-48 Księgi Ezechiela, przynajmniej 40-47 to sprawozdanie z budowy świątyni czasów ostatecznych, a następnie wkroczenia tam obecności Boga.

A potem w rozdziale 47 znajdujemy wodę rzeki, która wypływa spod progu świątyni. Należy to rozumieć w świetle Ezechiela 8-10. To właśnie w Ezechiela 8-10 z powodu zepsucia i grzechu Bóg opuszcza świątynię.

I co ciekawe, opuszcza ją od wschodu, nawiązując do Edenu. A teraz w rozdziale 43 Księgi Ezechiela obecność Boga wkracza do świątyni również od wschodniej bramy. Tak więc, w obliczu zniszczenia świątyni i wygnania ludu Bożego z ziemi, prorocy Starego Testamentu, tacy jak Ezechiel, przewidują czas, gdy Bóg pewnego dnia przywróci swoją świątynię, a lud Boży wejdzie do niej lub zostanie przywrócony do ziemi i świątyni.

Ale co ważniejsze, Boża obecność raz jeszcze wejdzie i zamieszka w swojej świątyni pośród swego ludu, podobnie jak uczynił to w Ogródzie Eden w Księdze Rodzaju 1-2. Szczegółowy opis w Księdze Ezechiela 40-48 bardzo przypomina opis i niektóre szczegóły z 1 Księgi Królewskiej 5-7.

Chociaż wizja świątyni Ezechiela znacznie przewyższa tę ostatnią. Ale cały sens polega na pokazaniu Bożego zamiaru zamieszkania ze swoim ludem. Jak Bóg rozwiąże problem z rozdziału 3 Księgi Rodzaju? Jak Bóg przywróci i odnowi swoje mieszkanie i swoją obecność ze swoim ludem? A teraz, w następstwie tego samego, co stało się z Izraelem, co stało się z Adamem i Ewą, zostali oni wygnani z obecności Boga.

Teraz Ezechiel przewiduje przywrócenie świątyni, aż Bóg znów zamieszka ze swoim ludem, spełniając swój pierwotny zamiar z Księgi Rodzaju 1-2. Teraz dokładnie jak to się spełni, zobaczymy później. Przyjrzymy się Nowemu Testamentowi za chwilę i zobaczymy dokładnie jak to zaczyna osiągać swoje wypełnienie i znaleźć swój punkt kulminacyjny.

Tak więc w tym momencie Stary Testament kończy się Bożym sądem nad Izraelem i świątynią, ale z oczekiwaniami przywrócenia świątyni Bożej i Jego obecności z Jego ludem, która ostatecznie wypełni całą ziemię w wypełnieniu zamysłu Boga z Ogródu Eden. Do tej pory widzieliśmy, że Ogród Eden miał być sanktuarium. Ogród Eden miał być świątynią lub przybytkiem, gdzie Bóg mieszkał ze swoim ludem i gdzie pełnili oni funkcję kapłanów, aby czcić Boga i dbać o sanktuarium.

Ale z powodu grzeszności Adam i Ewa zostali wygnani z Ogródu, więc pytanie brzmi, jak Bóg przywróci ten stan rzeczy? Jak Bóg przywróci swoją obecność ze swoim ludem na ziemi? A dzieje się to w kilku etapach, przede wszystkim poprzez budowę przybytku, tymczasowego przybytku, który Izrael zabiera ze sobą podczas wędrówki przez pustynię, przybytku, w którym Bóg mieszka ze swoim ludem, ale który był również przynajmniej na jednym poziomie zapowiedzią faktu, że pewnego dnia obecność Boga przeniknie cały kosmos. Następnym etapem była bardziej trwała wersja przybytku, a mianowicie budowa świątyni w Jerozolimie, która ponownie

miała przypominać o obecności Boga w Ogrodzie Eden ze swoim ludem, ale również miała zapowiadać obecność Boga rozszerzającą się, aby objąć całe stworzenie.

Ale świątynia należała do Boga, była miejscem, w którym Bóg mieszkał, gdzie Jego obecność objawiała się wśród Jego ludu. I wreszcie, w ślad za Izraelem, który został ponownie wygnany, tak jak Adam i Ewa zostali wygnani z ogrodu, z ziemi, ze świątyni z powodu grzeszności i dlatego, że świątynia została zniszczona, znajdujemy proroków takich jak Ezechiel, ale także niektórych innych proroków, takich jak Zachariasz na przykład, przewidujących odnowioną przywróconą świątynię, odnowienie obecności Boga z Jego ludem w wypełnieniu nie tylko przybytku i świątyni, ale ponownie sięgających aż do Ogródu Eden. W jaki sposób Bóg zamierza przywrócić i odnowić swoją obecność ze swoim ludem? I tak mamy Stary Testament kończący się proroczymi oczekiwaniami odnowionej i przywróconej świątyni, w której Bóg będzie żył i przebywał ze swoim ludem.

Teraz, gdy docieramy do Nowego Testamentu, znajdujemy szereg miejsc, które podejmują język świątynny i obrazowanie świątynne. Częścią pytania jest, czy język świątynny, który znajdujemy w Nowym Testamencie, jest tylko rodzajem symboliki i metafory, czy też ma na celu przypomnienie wypełnienia Starego Testamentu. Porozmawiamy o tym w związku z szeregiem tekstów. Ale to, co chcę zrobić, to przede wszystkim zacząć od Jezusa i przyjrzeć się kilku tekstom pokrótce, jeśli chodzi o to, jak sam Jezus zaczyna wypełniać obietnice świątyni, obietnicę obecności Boga ze swoim ludem, a następnie przejść do literatury Pawła i zwrócić uwagę na szereg miejsc, w których sam Paweł używa obrazowania świątyni i języka świątynnego, aby przedstawić obecność Boga ze swoim ludem.

Następnie przyjrzymy się kilku innym listom w Nowym Testamencie poza listami Pawła, a następnie zakończymy raz jeszcze na Objawieniu 21 i 22. Często tam kończymy, ponieważ, jak powiedzieliśmy, Objawienie 22 podejmuje większość tematów, które zaczynają się w Księdze Rodzaju 1 i 2, a następnie rozwijają się w Starym i Nowym Testamencie i znajdują swój punkt kulminacyjny w Objawieniu 21 i 22. Ale znowu zaczniemy od Ewangelii z Jezusem, ponieważ, jak powiedzieliśmy, obietnice Starego Testamentu nie odnoszą się po prostu do ludu Bożego, kościoła, ani nawet do dopełnionego nowego stworzenia, ale obietnice zaczynają się przede wszystkim w Jezusie Chrystusie.

Obietnice Starego Testamentu są spełnione przede wszystkim w Chrystusie, a następnie, na mocy zjednoczenia z Chrystusem, są spełnione również w jego ludzie. I argumentowałbym zatem, że w Nowym Testamencie znajdujemy zamiar Boga, aby przywrócić Ogród Eden i obecność świątyni, które są teraz spełniane przede wszystkim w Jezusie Chrystusie, to znaczy obietnica przywróconej świątyni, a przywrócenie obecności Boga uczestniczy w napięciu już, ale jeszcze nie. Tak więc, przede wszystkim znajdujemy obietnice świątyni już spełnione w Chrystusie, a także w jego ludzie przez rozszerzenie, na mocy zjednoczenia jego ludzi z Chrystusem, bycia

w Chrystusie, część języka Pawła w Chrystusie lub mówi o przynależności do Chrystusa.

Na mocy bycia w Chrystusie lub przynależności do Chrystusa, lud Boży, kościół, staje się również świątynią. Ale jest jeszcze wymiar „jeszcze nie”, kiedy w nowym stworzeniu z Objawienia 21 i 22 znajdujemy ostateczne przywrócenie świątyni, znajdujemy ostateczne przywrócenie obecności świątyni Bożej z jego ludem. Zaczniemy więc od Ewangelii i po prostu chcę zwrócić uwagę na Ewangelię i trzy fragmenty w Ewangeliach, jeden z nich w Ewangelii Mateusza, a następnie dwa z nich w Ewangelii Jana.

Właściwie są dwa w Ewangelii Mateusza, a następnie dwa pozostałe w Ewangelii Jana. Ewangelia Mateusza jest w rzeczywistości ograniczona dwoma intrygującymi odniesieniami do obecności Boga z Jego ludem poprzez osobę Jezusa Chrystusa. Tak więc, Mateusz, rozdział 1 Ewangelii Mateusza jako część książki Mateusza Birth Narrative and Infancy Narrative, rozdział 1 Ewangelii Mateusza zaczyna się od historii narodzin Jezusa w wersecie 18, a następnie historia o tym, jak Józef odkrywa, że Maria jest w ciąży i nie jest pewien, co robić, więc przychodzi do niego anioł i mówi, że urodzi syna, nadasz mu imię Jezus, ponieważ zbawi swój lud od jego grzechów.

Następnie Mateusz dodaje, że wszystko to wydarzyło się, aby wypełnić to, co Pan powiedział przez proroka, proroka Izajasza, dziewica poczne i porodzi syna, i nazwą go Emmanuel, a następnie Mateusz kontynuuje i interpretuje to, co oznacza, że Bóg jest z nami. Tak więc już teraz Mateusz przedstawił, jak chce, abyś zrozumiał Jezusa Chrystusa jako Boga z nami. Obecność Boga będzie teraz zamieszkiwać w lub obecność Boga przyjdzie teraz na ziemię w formie lub w obecności osoby Jezusa Chrystusa.

Ewangelia Mateusza, rozdział 1, wersecie 23. Ale potem księga się kończy i myślę, że musimy przeczytać koniec tego stwierdzenia. Przeczytamy je za chwilę, a księga kończy się podobnie do tego, jak się zaczyna. Tak więc w Ewangelii Mateusza 28, w słynnym i dobrze znanym fragmencie o wielkim posłannictwie, Mateusz kończy słowami Jezusa: dana mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi; idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego, i ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem, a oto jak kończy się Ewangelia Mateusza: i zaprawdę jestem z wami przez wszystkie dni aż do skończenia świata.

Tak więc Mateusz zaczyna i kończy się obecnością Boga z Jego ludem poprzez osobę Jezusa Chrystusa. Poprzez Jezusa Chrystusa Bóg jest teraz z nami. Chrystus jest z nami i w osobie Chrystusa obecność Boga jest teraz z nami.

Tak więc przynajmniej Ewangelia Mateusza wydaje się przewidywać, że obecność Boga jest teraz zamieszkała lub widoczna, a obecność Boga jest teraz zamieszkała w

osobie Jezusa Chrystusa. Poprzez Jezusa Chrystusa Bóg jest teraz ze swoim ludem. Teraz dwa inne teksty w ewangelii, a mianowicie w ewangelii Jana.

Prawdopodobnie najbardziej znany fragment znajduje się w rozdziale 2 Ewangelii Jana. Myślę, że rozdział 2 Ewangelii Jana oraz wersety 19 i 20 to te, które chcę. Rozdział 2 Ewangelii Jana. Bardziej niż jakakolwiek inna Ewangelia, Jan często przedstawia Jezusa przyćmiewającego lub zastępującego, a raczej wypełniającego różne instytucje lub rzeczy ze Starego Testamentu. Teraz, w rozdziale 2, znajdujemy Jezusa mówiącego to.

To jest w kontekście oczyszczenia świątyni przez Jezusa. Następnie, w wersecie 18, Żydzi zażądali od niego. To jest Jana 2 werseł 18. Jaki cudowny znak możesz nam pokazać, aby udowodnić, że masz władzę, aby to wszystko zrobić? Wtedy Jezus odpowiedział im: Zburzcie tę świątynię, a Ja ją wzniosę w trzy dni. Żydzi odpowiedzieli: Budowa tej świątyni zajęła 46 lat, a ty ją wzniesiesz w trzy dni? Wersel 21, ale świątynią, o której mówił, było jego ciało.

Tak więc Jan ma już to stwierdzenie, które wydaje się utożsamiać ciało Jezusa ze świątynią lub sugeruje, że Jezus teraz zastępuje świątynię lub, lepiej, że Jezus przynosi wypełnienie tego, co świątynia zamierzała. Taki jest zamiar Boga dla świątyni. Taki jest zamiar Boga, aby zamieszkać ze swoim ludem, który teraz ma miejsce w osobie Jezusa Chrystusa.

Ale zanim dotrzesz do rozdziału 2, jest coś jeszcze, co przygotowuje cię do czytania go w ten sposób. To wszystko w rozdziale 1 i wersecie 14 Ewangelii Jana. Rozdział 1 i werseł 14, tak zwany prolog do ewangelii, ma zasadniczo jedną ze swoich funkcji, aby przygotować cię do przeczytania reszty ewangelii.

Ale w Jana, rozdział 1, werseł 14, czytamy, że słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas. Widzieliśmy jego chwałę, chwałę jedynego, który przyszedł od Ojca, pełnego łaski i prawdy. Teraz, to jest tekst, który często czytamy w czasie Bożego Narodzenia i znajdujemy go czasami na kartkach świątecznych, tych, które mają religijny posmak.

Ale są o wiele dalej idące skutki tego wersełu niż tylko coś, co czytamy w czasie Bożego Narodzenia. Kluczem jest zrozumienie tego słowa. Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas.

To słowo jest często tym, co nam powiedziano, a nawet jest tłumaczone jako namiot lub tabernakulum. Tak więc niektórzy doszli do wniosku, że werseł ten mówi, że Jezus zajął tymczasowe miejsce zamieszkania na tej ziemi. Przyszedł i rozbił namiot na krótki okres czasu, zanim umarł i wstąpił do nieba.

Ale myślę, że to zupełnie pomija związek ze Starym Testamentem i pomija dokładnie to, co Jan próbuje nam powiedzieć, a mianowicie, że Jan tworzy związek z Tabernakulum i świątynią w Starym Testamencie. W rzeczywistości grecki czasownik użyty tutaj, tabernacled lub dwelt, w zależności od tego, jak przetłumaczone jest angielskie tłumaczenie, przypomina zamieszkanie Boga w Tabernakulum lub świątyni w Starym Testamencie. Greckie słowo jest prawdopodobnie bliskim odpowiednikiem hebrajskiego Mishkan, które jest tłumaczone jako mieszkać.

Na przykład w Księdze Wyjścia rozdział 25, werset 9. Księga Wyjścia 25, werset 9. Uczyń ten przybytek i wszystkie jego sprzęty dokładnie według wzoru, który ci pokażę. A potem właściwie Księga Kapłańska 8. Kilka ksiąg i rozdziałów później, Księga Kapłańska rozdział 8, werset 10. Wtedy Mojżesz wziął namaszczenie, olej i namaścił przybytek i wszystko w nim, i tak je poświęcił.

A greckie słowo tutaj, czasownik mieszkać lub tabernakulum, przywołuje to słowo, aby opisać przybytek, w którym Bóg mieszkał ze swoim ludem w Starym Testamencie. Tak więc, sednem tutaj nie jest to, że Bóg, Jezus Chrystus, zajął tymczasowe miejsce zamieszkania wśród swojego ludu. Tak, uczynił to.

Ale to nie jest sednem tego słowa. Słowo zamieszkało celowo przywołuje przybytek i świątynię oraz obecność Boga w nich ze Starego Testamentu. W rzeczywistości następane słowo, chwała, również przywołuje Stary Testament.

Widzieliśmy w Ezechielu, że chwała Boża wypełniła świątynię, a chwała Boża wypełniła Tabernakulum gdzie indziej. Tak więc słowo chwała raz jeszcze przypomina o Bożym tabernakulum lub jego obecności w świątyni w Starym Testamencie. Jednym z bardzo interesujących tekstów w związku z tym jest Ezechiel, rozdział 43.

W rozdziale 43 Księgi Ezechiela chcę przeczytać pierwsze siedem wersetów. Przeczytaliśmy już kilka z nich w związku z Ogiem Edenu i patrzeniem na wschód. Ale chcę, abyście zwrócili uwagę na Jana rozdział 1 werset 14, te dwa słowa, słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas, czasownik zamieszkał, i oglądaliśmy jego chwałę.

Te same dwa słowa, czasownik oznaczający zamieszkać i słowo chwała, występują razem w Ezechielu 43 w związku z chwałą Boga zamieszkującą w świątyni lub wchodzącą do niej. Zacznę więc od wersetu 1 Ezechiela 43. Następnie człowiek, anioł pokazujący Ezechielowi tę wizję, zaprowadził mnie do bramy świątyni zwróconej na wschód i ujrzałem chwałę, chwałę Boga Izraela przychodzącą ze wschodu.

Jego głos był jak szum rwących wód, a ziemia promieniała Jego chwałą. Wizja, którą widziałem, była taka jak wizja, którą miałem, gdy przyszedł zniszczyć miasto, i jak wizję, które widziałem nad rzeką Kibar, upadłem twarzą w dół. Chwała Pana weszła do świątyni przez bramę zwróconą na wschód.

Wtedy Duch podniósł mnie i zaprowadził na wewnętrzny dziedziniec, a chwała Pańska wypełniła świątynię. A gdy ten człowiek stał obok mnie, usłyszałem kogoś mówiącego do mnie z wnętrza świątyni, mówiąc: Synu człowieczy, to jest miejsce mojego tronu i miejsce dla stóp moich. To jest miejsce, gdzie mieszkam pośród Izraelitów na wieki.

Dom Izraela nigdy więcej nie zbezcześci mojego świętego imienia, ani królowie przez swój nierzęd i martwe bożki, ani ich królowie i ich miejsca. Tak więc ten język, miejsce, w którym będę mieszkał, a następnie język chwały są teraz odzwierciedlone w rozdziale 1 i wersecie 14 Ewangelii Jana. Tak więc to, co Jan mówi, nie jest tym, że był to tymczasowy lub doczesny pobyt Jezusa na ziemi, chociaż to było prawdą, ale zamiast tego, raz jeszcze mówi, w osobie Jezusa Chrystusa, Boży zamiar dla świątyni został teraz wypełniony.

Chwała Boga, która w Starym Testamencie weszła do świątyni, teraz zamieszkała w Jezusie Chrystusie, a to w osobie Chrystusa Bóg teraz mieszka ze swoim ludem. Obecność Boga w przybytku jest teraz obecna ze swoim ludem w osobie Jezusa Chrystusa. Tak więc później Jan może powiedzieć w rozdziale 2, że Jezus jest świątynią.

Jezus mówił o swojej świątyni, ciele, a nie fizycznej strukturze. Tak więc w ewangeliach znajdujemy już zapowiedzi, że Boży zamiar, aby ogród Eden zamieszkał z ludzkością, który następnie zaczął się spełniać w przybytku i świątyni, gdzie chwała Boża mieszkała i wypełniała przybytek i świątynię, i był zapowiadany w prorokach po wygnaniu Izraela, nawet gdy powrócili do swojej ziemi. Boży zamiar zamieszkania w swojej świątyni, zapowiadany w prorokach, zaczyna teraz znajdować swoje wypełnienie w osobie Jezusa Chrystusa, prawdziwej świątyni Boga, gdzie teraz przebywa obecność Boga i gdzie teraz Bóg zaczyna mieszkać ze swoim ludem.

Tak więc w następnej sekcji przyjrzymy się krótko Dziejom Apostolskim, a następnie zaczniemy przyglądać się innym fragmentom Nowego Testamentu i temu, jak również zaczynają rozwijać temat świątyni.

To dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 6, świątynia w Starym Testamencie.